

„Oh mo waene herra, teie saite haiget!
Olge wiks, tõuske jálle üles!“ ütles ta.

„Jah, sul on hea üttelda, agga kuidas? mõtlesin ma.

„Ennäh, sealt tulleb üks liina seersant!“

Xitümma Jummalale! mõtlesin ma. Se mees toob arsti müsse appi, kui ta mind näab.

Seersant wahatis mo filmi, töötatis mo pead ja panni käe mo riina peale.

„Ta ellab alles“, pommises ta isseeneneses; „agga kui arsti ei ole, siis on luggu varsti laulduud.“

Silmopilk olli mitto innimest mo ümber foos. Ma ollin seddavisi pengi peale já nud, et ma keik woisin árra náhha, nisamma kui enne. Ma nággin seersandi mõega tuppe, mõek sees, ühhe wanna naesterahwa liig sure ninna-tubaka tosi kassal, ühhe poiskesse põrmitsemisse modi watamist. — Siis tulli üks punnase náoga mees, wois n'a neljakümnne aastane olla, tehkis ninnarättikuga ja húdis: „Lehke rumi, silmapilk!“

Siis ta tulli mo jure, kopputas keppi konk-soga mo páhhá úmberringi.

„Heál tuhn, nago tinna, kummise suggugi! surnud! werri páhhá jooks nud. Saatke tedda siit árra, seersant!“

„Hea melega!“ ütles seersant.

Esséte ollin ma seersandist abbi lootnud, agga núud olli ta mo melest kui se, kes mind ellusalt mahha piddi matma. — Mind pandi ühhe kowwi sisse, mis jubba selle tarvis tehtud, tömmati rie ülle, ja kuulsin núud agga veel ennese kandjatte jalla kómpsimist. Mo pahhem kässi olli nattoke kórvverdud, just nenda et fö-med silmade ees seisid. Ma woisin leige wáhhema käe jonekesse árra náhha; agga omma kät mahha panna — sedda ei woinud ma!

Korw hakkas ühhe otfa pole wauma, jalge pole allasse, et ma wimaks omma kitsas kortsres kaunis pústakil seisin. Willo ja kibbe ðhk hakkas mo wästo lehfama, selle járrele tulli kange surno hais mo ninnasse. Kuhho ma núud ollin fattunud?

Mind kisti kowmist wálja ja wiissati nago